ÇALTI

HAFTALIK SİYASİ TOPLUM GAZETESİ

Pazartesi 24 Şubat 1964 Sayı 47

Gençler,

Cesurluğumuzu destekliyecek ve sürdürecek sizsiniz. Siz edinmekte olduğunuz eğitim ve anlayış ile insanlık değerlerinin, vatan sevgisinin, düşünce özgürlüğünün, en değerli belirtisi olacaksınız.

K. ATATÜRK

TOPLUM AYNASI

Öğretmen Okulları Genel Müdürü'ne

İ. Hakkı KAYTANLI

Sayın Genel Müdür,

Çoktandır size bu satırları yazmak, emriniz altındaki öğretmen okullarındaki bazı yöneticilerin kafa yapısını size ulaştırmak istiyorum. Amma bugün ancak buna fırsat bulabildim. İnanıyorum ki yarının öğretmeninin hamurunun yoğrulmasında bu yöneticilerin payı büyük olacaktır. Ayrıca sizin başarınızda da.

Bir kerre bu gün öğretmen okullarında müdür olan kişilerin kafa yapısı bakımından, bu yükü kaldırmalarına olanak yok. Düşünün okuluna basın sansürü koyan müdürler sizin öğretmen okullarınızdaki Müdürlerdir. Bir kültür gecesinde: Orhan Veli'yi tutanlar da, sevenler de komünist tir. «Sözleri sizin öğretmen okullarınızdaki ufuklardan gelmektedir. Yirminci asırda öğrencileri meshep kavgasına iten onlara liderlik eden yöneticilerin bulunduğu okulların öğretmen okulları olduğunu duyuyoruz. Bu örnekler daha uzatılabilir. Amma ne gereği var. Bunların birisi bile olsa o kurumda bir hastalık var demektir. Bu hastalığı gözden geçirmek, bu hastalığı ortadan kaldırmak için gereken tedbirleri almak da, o kurumları yönetenlerin görevi. Yani sizin göreviniz.

Daha net gerçeklere varabilmek için buyurun. Çaltı'nın 43. Sayısında çıkan Mehmet Aydinç adındaki öğretmenin «YETER OLSUN» adlı yazısının genel müdürlüğünüzü ilgilendiren kısımlarını beraberce okuyalım. Yalnız kişilere uğraşmak prensibine uyarak, öğretmen okulunun, yöneticinin ismini ortadan kaldıralım. Siz isterseniz onu bulursunuz çünkü. «Ensem sızlıyor (...)yı andıkça. Kırılasıca ellerini ensemde duyuyorum. Şiir yazıyorsun diye kaç kez odasında dövdü. Günce'niz okulumuz ve sayın müdürümüz hakkında yazdıkları asılsızdır» diyen tekzip kâğıdını otuz kişiye imzalattı. (tabi kendisine dalkavukluk eden öğrenciler olacak bu otuz kişi) Çilekeş İsmail Gençtürk'ü az mı dövdün tekzip için.. «Bir zamanlar aynı okulda (.......) yaptı, Onun yaktıklarını. 27 Mayıs devrimi oldu. (....) Çanakkale Ortaokuluna sürgün gitti. Bir ay sonra Eğitim Enstitüsüne öğretmen... Bir sene sonra da eğitim enstitüsüne müdür oldu. Halen bizim öğretmen okulunda müdür olan kişinin de hangi eğitim enstitüsüne müdür olacağını merak ediyorum.» Uzuyor gidiyor daha bir sürü gerçekler. Biz uzayan gerçekleri bir tarafa bırakalım da, bu gerçekler üzerinde duralım.

Düşünün sayın Genel Müdür'üm, bir öğretmek okulu müdürünün bir kaç ay sonra öğretman olacak bir insanı, odasına çekip dövmesi ne demektir. Hani okullarda dayak yoktu? Hani «Okullarımızın amacı, kişilik sahibi insanlar yetirtirmekti? «Sonra kendisi hakkında yazı yazılmasına sebep olan öğrencileri-elindeki öğretmenlik silahıyla-tekzibe zorlamak, gerçekten bir yönetici için ne demektir. Bunu hâlâ yöneticilikte bırakmak, o çocukları anlamamak değil midir? Hele hele okulunda yapılan bir kültür gecesinde, kendisin sözedilen bir ozan için. «O şu kampa sahiptir» diye olay çıkarmak, bu geceyi düzenliyen öğretmenleri kötü du-

Devamı 4 de

DİYELİM

BURASI TÜRKİYE

NUMAN BEYAZIT

Yıllardan beri oyalandığımız bir «Kalkınma edebiyatı» vardır. Hükümetler yenilenir, «Kalkınma edebiyatı» başlıca tutkuları olur. Gelir-geçer hükümetler. Bu tutku geçmez. Aktarılır, bir hükümetten, diğerine...

Ulusal bir tutkudur bu «Kalkınma edebiyatı.»

Kalkınıyor muyuz? İleri olumlu bir davranış var mı?

Reformist hükümet, sosyal adaletin sağlanması yolunda önemli adımlar atmaktadır. Örneğin, radyo konuşmaları Başbakanın... Reformların gerçekleşmesi gerekliliğinde duruyor her konuşmasında. Özellikle vergi reformu, önde geliyor şimdilik.. Ve günlerce bu konu üzerinde yazıldı, tartışıldı, ileri-geri sözler edildi.

Ediliyor hâlâ...

Edilmeli.. Bu köklü davanın yürütülmesi, ulussever kişinin başlıca dileğidir.

Sosyal bir dengenin kurulması, bir zorunluktur. Demokrasiye geçişler de. Bu denge kurulmadıkça, demokrasi, üç-beş kişi arasında koltuk kapmaca oyunundan öteye geçemez. Her işimizde olduğu gibi, bunda da ters yönden işe giriştik.

Önce demokrasi, sonra sosyal denge. Tutmadı elbet.. Tutmaz!..

Dün ve bugün olduğu gibi ..

Türkiye bir köylü ülkesidir. Çoğunluğun köylerde oturmasından ötürü. Bu bakımdan, ülkenin kalkınması, köylünün kalkınması demektir.

Köy ve köy üzerine, çok söz edildi. Yazıldı, öyküsü, romanı bile köyün.. Edebiyata değin girdi köy..

N'oldu sonra?

Anlatayım. İlginç bir olay dinlemiştim, aydın bir ilköğretim müfettişinden :

Güney Anadolu yöresinde. Toroslara gömülmüş binlerce köyden biri. Bu köye, bu güne değin şapka girmemiş. Yok şapka bu köyde. Köylü şapkanın köye girmesini uğursuzluk sayıyor. Gâvur buluşu olduğundan ötürü.. Söz birliği etmiş tüm köylü aralarında. Sokmamak için şapkayı köylerine. Başta muhtar olmak üzere..

Kasaba uzak köye. Öylesine uzak ve yolsuz ki, kenti, kasabayı görmeyenler de varmış aralarında. Kasabaya gidenler üç kişiyi geçmiyormuş. Şapkasız kasabaya gidilmiyeceğini de biliyor köylü..

Kolayı bulunmuş ..

Muhtar üç şapka almış. Bu şapkalar köye girmeden evvel, komşu köyde emin bir köylüye bırakılmış, Amaç, köye sokmamak şapkayı..

Kasabaya giden, komşu köyden geçiyor. Şapkaların bulunduğu yeri de biliyor. Şapkayı orada başına giyer, kasaba dönüşünde tekrar yerine bırakırmış. Tüm köylü bunu böylece bilir, aynen uygular..

O köy Türkiye'dedir. Ve bizim köyümüzdür. Şapka girmeyen köyümüz.

Atatürk düşüncesinin ve devrimlerinin giremediği, fakat, yobaz okulunun bulunduğu köy.

Devamı 4 de

Hiçbir haine güvenmeyiniz CICERO

Basın Rezaleti!

İsmail Gençtürk

Bugünde basında mı, çalışıyorsun duman halin. Hele kuvvetli bir kalemin mi var, yazacak yerinde yok o zaman.. Örneğin, Ahmet Emin'ler, Nadir Nadiler, Yaşar Kemaller, Hüseyin Korkmazgiller. Aziz Nesinler!.. Bu üstatlar yazı yayınlamıyorlar artık. Ve çok haklılar yazmamakta! Ortada yazacak gazete yok. Tüm gazeteler şimdi yurt gerçeklerine sırt çevirdiler. Onlar ramazan manileri yazmakla okuyucu tavlama yarışında. Gazete patronları ise, ilân peşindeler, başka işleri yok. Gazetelerinde yazılması gerekenler yazılmıyormuş, umurlarında mı?..

Türkçesi herkes ne yolla olursa olsun, bol kazanma peşinde. Bu yüzdendir ki adamlar işçisine bile para ödeme gereğini duymuyorlar... İstismarcılık dedin mi, Türk basınında ve tırınla! Üstelik bu tip istirmarcılığı yapanlar, aynı hareketleri başkaları yaptığında manşet olarak verenlerdir. Bir garip dönemdeyiz şu sıra. Karın doyurmak için Şahlar'ın, Süreyyaların haya tı gerekmiş sanki! Böyle böyle sonumuz n'olacak ki..

Ortada da işsiz gazeteciler, yazıları geri çevrilen yazarlar ve şu sıra hiçbir izlenecek gazete bulamayan aydın okuyucular... Durum gerçekten acı!

Bu memleketin kurtuluşunda basının rolünü Kim

(Devamı 4 de)

DİN TİCARETİ

Ahmet Köklügiller

Ramazan ayı bir gelmiyegörsün. Şuraya buraya gizlenmiş; pusuya yatmış gericiler ortalığı kaplayıveriyorlar.

Ne kadar da çok bunlar? Nereden çıkıyorlar, nereden besleniyorlar? Bu olanakları nereden buluyorlar, insanın bir türlü aklı almıyor. Tek yapraklı taşra gazetesinden, sekiz sayfalı İstanbul gazeteleri bunların emrinde. Yayın evleri basımevleri, devlet radyoları bunların emrinde.

Şöyle geçerken, kitabevlerinin vitrinlerine bir bakıverin: Baştan aşağı Saidi Kürdi kitapları... Kim bu Saidi Kürdî? Yazdıklarının bir düşünsel değeri olmayan, yaşadığı sürece bir «Kürt Devleti» kurmak ülküsü peşinde koşan, açıkçası Atatürk ve yenilik, devrim düşmanı olan bir yobaz! Eee, nasıl oluyor da, böylesi, ipliği pazara çıkmış bir yobaz, yığınları arkasına takabiliyor? Hadi eski devirde oluyordu, devrin başbakanı elini öpüyor, onu millete «evliya» olarak tanıtacak kadar sapıtıyordu diyelim. O devir, o başbakan yok artık; o yobaz da ölmüştür üstelik. Sonra o kitaplar 27 Mayıs'tan sonra yasaklandı; basımı ve satımı durdurulduydu. Soruyoruz, yasaklanmış bu zehirleri, ramazan ayından yararlanarak, kurtuluş simidi gibi, halka yutturmaya çalışanlar, bu gücü nereden alıyorlarlar?

Siyasal düzenimize bir yön verecek olumlu gazete ve dergiler sudan sebeplere kapatılırken; değerli kitaplar basılmak için sıra beklerken, ilgililer bunları görmüyorlar mı? Yoksa ramazan ayında bu tip kanunlar yürürlükten kalkıyor mu? Öyle ya, nasıl olur başka? Yasaklanmış bir gazete ve kitap Ankara'da. Ulus ta nasıl satılır, bağıra bağıra?

Ahlâksızlığın bu kertesi görülmemiştir. Düpedüz din ticaretedir bu. İnançları sömürmek, devrimleri kemirmektir bu. Kur'an, yılın baş ka aylarında basılamaz mı? Çıkın Anadolu'yu bir dolaşın. Harıl harıl cami yapılıyor! Cami yapımı için para toplanıyor. Kara sakallı, ne idüğü belirsiz, acayip bir takım adamlar cami kapılarında «iane» peşinde. Niye çeşme değil de camii? Niye yol niye okul değil de ille cami? Sonra cami yalnız bu ayda mı yapılır? Son yıllarda bu cami yapımı işinin yanına, bir de «kuran kursu» eklendi. Bu gidişle «kuran kursu» olmayan mahalle kalmayacak!

Hadi bu taşra uzak, devletimizin kolu buralara kadar uzanamıyor diyelim! Peki ya devletin o ünlü radyolarına ne diyelim? Lâikliğe rağmen, gürül gürül okunan «Ezan-ı Muhammediye»leri bir tarafa bırakarak, şu ilânlara bir göz atalım: «Film şirketi ramazan münasebetiyle . . . filmini sayın müslüman kardeşlerimize takdim eder.» «x Dergisi, mübarek Peygamberimizin ayak izlerini okuyucularına hediye ediyor.» «Filân gazete, ramazan münasebetiyle Kerbelâ Vaka'sının ilavesini vermekle şeref duyar v.s»

Nedir bu rezalet? Ticaretin, böylesi, bu denli ahlâksızcası yapılmış mıdır? Düne kadar baldırbacak resimleri yayımlıyarak, züppelik ithalâtı yapan bu sokak (pardon solon) dergisinin, okurlarına hizmet diye sunduğu «besme le ilâvesi» lâiklik anlayışına atılan çamurdan başka bir şey değildir!

İyice düşünüp, tedbir almak zorundayız. Atatürk'ün sağlığında sinmiş, pusmuş gericiler. Atatürk'ün ölümünden sonra, yavaş yavaş ortaya çıkıp birleşmişler korkunç bir «kuvvet» haline gelmişlerdir. Bu gericilerin her meslekte, her yerde temsilcileri vardır. Avukatları, tüccarları, politikacıları, hattâ ileri devlet kapılarında adamları vardır. Dinci görünen, ahlâkcı görünen, milliyetci maskesine bürünen bu adamlar tek bir cephede toplanırlar: Atatürk ve Devrim düşmanlığı! Bunlar, bugün toplumu bulandıracak kadar bir örgüte sahiptir. Devletin verdiği, daha doğrusu, ileri devlet kapısına yerleştirdikleri gerici liderleri sayesinde, örgütleri hergün gelişiyor.

Bezgin Cumartesi

Şarap bardaklarında tükenir gelecek kaygıları
tükenir sabrı bekleyenlerin
hafta sonları

Alkol kokulu cumartesiler
gider - gider

Tükenir güneş tükenir parklar
Cumartesilerin en özleneninde
kala-kalır sevgililer

Tükenir işçi kızların haftalıkları
istekler tükenmez
tükenmez dertler - yağ tuz gaz kokulu -

Çirkin cumartesiler
yağmurlara uzar gider

Bezgin cumartesiler
gelmek bilmez

Sennur SEZER

Bal olan yerde sinek de olur Türk Atasözü

HER HAFTA — OĞUZ KOYUTÜRK

Son Nefesimizdeki Dirlik

« Biz hürriyet ve demokrasi fikrine bağlıyız. İnsan, millet, hürriyet ve demokrasi fikirlerini reddeden tanımıyan komünizmdir. Bunun için bizim içeride ve dışarda politikamız anti-komünist bir politika olmalıdır...»

Bu sözleri, Milli Eğitim Bakanlığının bütçe konuşmaları sırasında şerefli Türk öğretmenlerine ahlâk ve milliyetçilik dersi vererek, Şükrü Koç'u komünistlikle suçluyan, Menderes devrinde Samsun barlarında Amerikalı çavuşlarla viski tokuştururken 27 Mayısta sinen, sonra hava yatışınca, önce Y.T.P sinde geleceğini görerek şimdi göklere çıkarttığı A.P. lileri çapulculukla suçluyan eski Samsun D.P Başkanı, şimdiki senatör Dr. Fethi Tevetoğlu söylüyor.

Şükrü Koç'un Kamutayda yaptığı mantıklı konuşmalarına karşı bu pek sayın memleketseverin eskiden verdiği yukardaki demeci baştan başa okuyorum. Fakat ne yazık ki içinde faşizme ilişkin en ufak bir kelime, açıklama bulamıyorum. Demek ki bizim Senatör'ün biricik özgürlük ve demokrasi anlayışı komünizm tehlikesi üzerine yoğunlaştırılmış. Bunun gerisi yok... Faşizm sanki unutulmuş, değilde yutulmuş!

Bizce yeteri denli kapitalleşip sendika gücüne erişememiş toplumlarda, ekonomik dengesizliğin yarattığı sosyal adaletsizlik ileri sürülen eleştirmelerle yararcı demagok politikacıları kuşkulandırıp statükolarını bozduğu için nefretle karşılanır. Bu kanımız iki kere iki dört bir gerçektir. Böyle bir devinim karşısında hemen bu beyler silâh başına geçerek tıpkı senatör Tevetoğlunun yaptığı gibi tek yönlü oportünist düdüklerini öttürerek vatan, millet, özgürlük çığlıkları arasında demokrasiden söz açarlar. Oysaki bu çıkışlarının altında yatan esas amaçları yararlarıdır. Yurtta sosyal adaletsizlik *Seylan* denen ülkeden isterse sekiz kere kötü olsun umurlarında değil... Yeterki kendileri rahat ederek düzenleri bozulmasın. İşte bu kaygularından ötürü o baylar, vatanını seven ve düşünen her haklı çıkış karşısında hemen dikilerek bar bar bağırırlar: *«Kahrolsun Komünistler!..»* İşte en büyük silâhları budur onların. Bu demogokların, rahatlarının bozulması pahasına, yurdu batı uygarlığına eriştiren çareler karşısında tutundukları dal da halkın gerilik ve bağnazlığıdır. İstemezler bu kitlenin uyanmasını, İşlerine gelmez. Vatan, millet. her şey kendileri olduğu için çıkarlarına bir dokundunuz mu kişiye, *«Komünist»* diye bar bar bağırıp, sonra onun koruyucu kalkanı altına sığınarak, statükolların bozulmaması pahasına, bu milletin yoksulluğunu işlerine gelen demokrasiyle uyutmaya çalışırlar. Ama Tevetoğlu, sen faşizmi torbaya koyduğun özgürlük şarkılarıyla uyutup bar bar bağırırken, tutunmaya çalıştığın demokrasi dalının çürüklüğünü hiç düşünmedin mi? Sen düşünmediysen ben sana söyliyeyim iyi dinle! O dalın altın da faşizm yatıyor. İlerde bir gün komünizmi de doğuracak olan faşizm!

Eğer bu yurdu biraz sevivorsak gerçekçi olalım. Zararı yok, statükomuz bozulsun. Politik isteklerimize memleketimizi kurban etmiyelim.

Bu acunda her şey gelip geçicidir. Esas olan vatandır. Bu vatanın sonsuzluğu... Biraz ülkücü olalım. İlerde bu topraklarda bizim çocuklarımız, torunlarımız yaşıyacak. Hiç olmassa içimizdeki demegojik ihtiraslarla savaşıp, bu Yurdu gerçek, yapıcı çalışmalarla azıcık ileri götürürsek hem son nefesimizde vatansever kişilerin dirliğini duyar, hem de hiç bir yabancı ideolojiye araç olmayacak Atatürk Türkiyesinde yaşayan çocuklarımızın hayır duasını alarak aziz Ebedi Şefimizin söylediği gibi, *«Benim Naciz Vücudum Bir Toprak Olacak. Fakat Türkiye Cumhuriyeti İlelebet Yaşıyacaktır.»* özdeyişindeki anlamla geleceğimize güvenle bakıp göçüp giderdik.

Acaba hangi varlık, hangi ihtiras, hangi kaygu, son nefesimizdeki bu dirliğe değmezdi!

Toplum için

ANLAMSIZ SANAT

Yılmaz ÜLKÜCÜ

17 Ocak günlü Vatan'da Mehmet Kemal'in bir yazısı var. Yazar bu yazıda Anlamsız sanatçılara çatıyor. Örnek olarak Turgut Uyar'ın bir şiirini almış. Bende şiiri aynen buraya alıyorum.

«Bir ufak ışık, o ufak. Yerimizi gösterin. Şaşırdık karşısında ve ilişkiler bizi şaşırttı elbet. Sen orman. Tut. Bitti, Aşklar ve sevinçler bitti. Ey orman!.. Büyük adam gelir. Sevimli bir su terazisini okşuyorum o bir duvara kendini çiziyor, ey orman, o yeşillik artık bir alışkanlığı soruyor usunda»

Mehmet Kemal «Ne diyor? Ne demek istiyor. Bunları demekle ne geçecek eline?» diye soruyor. Biz de anlıyamıyoruz eline ne geçeceğini. Yok efendim bunlar sanatmış. Anladık sanat ama neresinde bunun sanatı? Sanatın bir demek istediği vardır. Bir şeyler verir. Ama bu şiir ne veriyor.?

Bu ülke'ki geri kalmış bir ülke. Dışardan gelen yardımlarla yaşıyan bir ülke. Okulsuz, öğretmensiz, susuz bir ülke. İnsanlarının % 61 i imza yerine parmak basan bir ülke. Siz tutun da bu ülkede anlamsız sanat yapın. Sonra da halk okumuyor diye söz edin, Halk daha anlamlı yazılanları yeni okumağa başlıyor. Ne değin istiyorum ki anlamsız yazanları halk hiç okunmasın. Ama çıkıyor okuyan bir kaç kişi Bunlar da böyle yazma olanağı buluyorlar. Ne yapalım biz anlamadığımız sanatı? Her şeyimiz tamam da bir anlamsız sanat mı eksiğimiz?

Bugünkü koşullar altında anlamsız sanat gereksizdir. Bel ki zaman gelecek tüm anlamsız sanata geçilecek. Ama bu gün Türkiye için anlamsız Sanat düşünülemez. Anlamsız sanatın yapılabilmesi için geri kalmış ülke olmaktan çıkmalıyız. Dış yardımlara güvenerek kalkınma plânı hazırlanan bir ülkede anlamsız sanat yapmak boştur. Bu yolda olanlar soluklarını boşuna tüketiyorlar.

Bir İsrail'e bir de Türkiye'ye bakınız. İşte anlamsız sanat. Kargalar bile güler bu duruma.

Aptal ata binmiş, bey oldum sanmış — TÜRK ATASÖZÜ

Öğretmen Okulları Genel Müdür'üne

Baştarafı 1 de

ruma düşürmek hangı mantıkla açıklanır? Okullar kültür yuvalarıdır. Orada her türlü kültür hareketlerini yapmak, her türlü kültür hareketlerini okullarımıza sokabilmek eğitimimizin en önemli amaçlarından birisi değil midir? Öyleyse bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu? Böyle yönetici mi olur? Hele hele böyle bir insanın koskoca bir öğretmen okulu yöneticisi olması cinayetin ta kendisi değil de nedir?

Bu konudaki, gerçekten acı gerçekler, daha çok uzatılabilir. Amma ne gereği var. Bunlar yetmez mi? Şimdi şimdi size düşen görevler var sayın genel müdürüm: Bu tip yöneticileri derhal oralardan almak. Oralara gerçekten kafaları açık, öğretmen okulluğu yöneticiliği gibi gerçekten ağır yükü kaldırabilecek insanları oraya göndermek. Hem bir genel müdür, hem de bu memleketi seven bir insan olarak, bu kaçınılmaz bir göreviniz sizin. Bir müdür isterse okulun tüm çocuklarını mükemmel birer insan, isterse de berbat, kişiliksiz insanlar haline koyabilir. Elinde bu gerçeklere yöneltecek olanaklar vardır çünkü bir müdürün. Düşünün: bir öğretmen okulu ki oraya gazete sokulmuyor, kitap sokulmuyor. Kitap sokanlar cezalandırılıp, okuldan tardediliyor. Yazıyla, şiirle uğraşanlar da makam odasına getirilip getirilip dövülüyor. İnsan bunları yazarken bile tüyleri diken diken oluyor. Ondan sonra da biz bunun adına eğitim diyoruz. Dünyanın hiç bir yerinde sanmıyorum. «Eğitim» sözcüğü bu kadar uyuzlasın. Dünyanın hiç bir yerinde sanmıyorum bir öğretmen okulunda, eğitimi dövmek, sövmek. olarak kabul eden bir insan müdürlük yapsın. Ve sanmıyorum, dünyanın hiç bir yerinde bunları yapan bir insan, mükâfat olarak daha yüksek bir okulun müdürlüğüne atansın...

Gerçekleri "yok., kabul etmek, "Olmamış., kabul etmek kısa bir zaman için hertarafı sessizlik içindeymiş gibi gösterir. Amma kısa bir zaman için sayın Genel Müdür'üm. O kadar. Sonra gerçekler daha da büyük acılıklara ortaya çıkarlar. Hem biz aydınların görevi de, elimize aldığımız işi en iyi şekilde başarıp memlekete hizmet etmek değil midir?

Tüm bunlara da «Öğrencilerin uydurması» diyemeyiz. Zira büyük Filozof Seneka'nın: "Bir çok insanın zulümden bahsettiği yerde, mutlaka bir zalim vardır. "Sözü asırların ötesinden elbette bize ışık tutmaktadır, gerekirse bu konuya tekrar dönerim, Hürmetlerimle...

Yankı Yayınlar'ından Bize Gelenler

MUTLULUK AĞACI— Hazırlıyan: ZEYNEP ŞEMŞA— 150 Kr
UZAK DOĞU MASALLARI— Çeviren: CEVAT AZDIZDAR— 150 Kr
AY'DA BİR ÇOCUK— Çeviren: SEMRA ÖZİN— 150 Kr
Bilmeceler — Fıkralar— Çeviren: Semra Özin— 150 Kr
İyi Geceler Ay Dede— Çeviren: Cevat Özdızdar— 150 Kr
İsteme Yeri: Yankı Yayınları P.K. 1278—İstanbul

BURASI TÜRKİYE

Baştafı 1 de

Gazeteler, Atatürk heykeli dikilmesi için kampanya açadursun..

Beyler, şapkanın girmediği, giremediği köy, bizim köyümüzdür. O köy üzerine, öykü, roman yazalım mı yine?

Cumhuriyet kırk bir yaşında. Yarım yüzyılın son basamağı. Atatürk devrimlerini köye götüremedik bu süre içinde.

Acaba, söz konusu olan reformlar bu köye ne vakit girer?. Kaç kuşak sonra ?

Evet o köye bugün şapka girmedi ama, çıkarcı polikacı girdi. Yobaz okulu girdi. Ve reformlara karşı olanlar, reformlardan önce girecek!.

Anlaşıldı mı ?

Burası Türkiye...

Basın Rezalet

(Baştarafı 2 de)

se inkâr edemez. Ama bugünkü basın bunu yapacak niyette değil. Bugünkü basın, İnönü'nün çiftlik gezesini anlatmakla görevini yaptığını sanmaktadır.

Bugün; kadrosuyla, yazısıyla haberiyle, hattâ kişiliğiyle büyük bir gazeteye ihtiyaç var. Bunu yapmakta güç, her yiğidin kârı değil.

Tek dayanak, basında çıkmaz da! Basında kalem satma yarışı olursa, sonu elbette böyle olur.

ÇALTI : Sahibi ve Sorumlu Yönetmeni Oğuz Koyutürk

Sayı 47 Yönetim yeri : Cumhuriyet Alanı
Fiatı: 25 krş SAMSUN

Dizgi ve Baskı: Vatan Matbaası BAFRA